

کارت سیاه شمشیربازی چیست؟

ترجمه ی: عباسعلی فاریابی (۱۳۹۷/۸/۲۹)

امروز می خواهیم به یک موضوع بسیار جدی و حساس، که درباره ی نظم و انضباط و کارت سیاه در مسابقات شمشیربازی بازیکنان جوان است، بپردازیم. بازیکن های با تجربه از همه ی قوانین بازی آگاه هستند. آنها می دانند که شمشیربازی ورزش نجیب زادگان و افراد متشخص با قوانین، آداب و رسوم خاص بوده و هست. آنها می دانند در پایان یک مسابقه باید با حریف خود دست بدهند، و اطلاع دارند که عصبانی شدن و از دست دادن کنترل خود بر روی پیست، به شدت ممنوع است. یک شمشیرباز با تجربه با عواقب این گونه خطاها آشنایی کامل دارد. او می داند در صورت نقض این قوانین، باید آماده ی دریافت کارت سیاه و به طور بالقوه حذف از مسابقات باشد. اما در زمانی که یک کودک کنترل خود را از دست می دهد چه کار باید کرد؟ آیا دادن یک کارت قرمز یا سیاه، ابزار موثری خواهد بود برای آموزش دادن به اوست؟ و آنگهی چه کسی مسئولیت آموزش دادن به کودکان جهت کنترل رفتار خود رو پیست و حفظ انضباط بدون توجه به برد و باخت احتمالی می باشد؟ آیا این مسئولیت به عهده ی والدین است؟ یا مربی؟ نظر شما در مورد داور چیست؟

امروز من تصمیم گرفتم درباره ی این موضوع بنویسم، زیرا اخیرا شاهد صحنه ی خاصی بودم. چند هفته پیش یک شمشیرباز پسر (حدود هشت ساله) در یک مسابقه در حال بازی بود. به علت اینکه چند ثانیه قبل از پایان بازی (۷ : ۶) از حریف عقب بود، پدرش به او دستور داد که حمله کند. او به توصیه ی پدر عمل کرد، اما هنگامی که به حریف حمله کرد، خودش ضربه خورد. آنگاه پس از باخت، ماسک خود را پرتاب کرد و به سمت پدرش آمد و شروع به اوقات تلخی کرد. او در عین حالی که گریه می کرد فریاد می زد، زیرا او احساس می کرد که راهنمایی بد پدرش باعث باختش شده بود. او نمی دانست که پرتاب ماسک یک خطای قابل مجازات است. و به این خاطر نیز کارت سیاه گرفت.

نظر شخصی من این است که داور نباید این کار را انجام می داد. زیرا که خشم پسر بر علیه داور و یا حریفش نبود، بلکه بر علیه پدرش بود. مطمئنا رفتار او ناخوشایند بود، اما مقابله با تبعات باخت چیزی است که ما به مرور زمان یاد می گیریم. ما هم این را از والدین و مربیان مان آموخته ایم. در این مثال، من اعتقاد دارم که بهتر بود داور او را کنار می کشید و به او توضیح می داد که چه اشتباهی

کرده است، و چرا این حرکت اشتباه است. برخورد درست در این شرایط چیست؟ از آنجایی که هیچ کودکی کتاب بزرگ قوانین را کاملا نمی تواند بخواند، ما موظف هستیم که این درس ها را در طی مسابقات جاری و پروسه ی رشد بازیکن به او بیاموزیم. در همان مسابقه مورد مشابه دیگری اتفاق افتاد که داور در برابر خطای مشابهی تصمیم به عمل متفاوتی گرفت و ضمن نادیده گرفتن خطا، آن را به والدین و مربی واگذار کرد تا اشتباه بودن عمل را توضیح دهند.

من می خواهم یک داستان دیگر را در مورد یک دختر نه ساله که برخلاف قوانین عمل کرد، به اشتراک بگذارم. او در استراحت بین راندهای بازی حذفی از پیست خارج شد تا با مادرش صحبت کند. این اولین بازی حذفی بود که او شرکت می کرد و به وضوح تفاوت قوانین بین دور حذفی و دور مقدماتی را نمی دانست. داور کمی خندید و به سوی او رفت و برای او توضیح داد که چه اشتباهی را انجام داده است و معنی استراحت بین ۲ راند در بازی های حذفی چیست. این خطا معمولا با کارت زرد جریمه می شود، اما داور فهمید که این یک اشتباه تعمدی نبود، لذا او تصمیم گرفت بجای جریمه به او درس بدهد. او احتیاط کرد زیرا او می دانست که شمشیربازها در ادامه ی مسیر طولانی این ورزش راه خود را پیدا می کنند و همه چیز را یاد خواهند گرفت. آیا او می توانست با دادن کارت زرد به او درس مادام العمری بدهد؟ بله قطعاً می توانست. اما من فکر می کنم اگر او این کار را می کرد، اشتباه کرده بود.

هنگامی که یک داور به سبب خطای یک کودک به جای راهنمایی و توضیح درباره ی آن، تصمیم به دادن کارت می گیرد، یعنی اینکه مسئولیت توضیح دادن درباره ی آن رفتار اشتباه است، و دلیل گرفتن کارت را به پدر و مادر تحمیل کرده است. از من بپذیرید که پدر و مادر آخرین فرد روی این سیاره است که یک کودک دوست دارد توضیحات او را بشنود. من مطمئن نیستم که یک پسر هشت ساله بتواند معنای کارت سیاه در این مرحله از زندگی خود کاملا درک کند (به خصوص از آنجایی که او به دلیل حذف شدن مجبور است مسابقه را نیز ترک کند). من فکر می کنم که داور باید این مسئولیت را به عهده بگیرد و به این پروسه ی آموزشی کمک کند. این وظیفه به طور رسمی در قوانین موجود نیست، اما به نظر من هر فردی که با کودکان رفتار می کند، صرف نظر از قوانین یا موقعیت شغلی اش، باید به عنوان یک الگو عمل کند و در مرحله ی اول باید به عنوان یک معلم و در مرحله ی دوم به عنوان مجری قانون عمل کند.

بدیهی است، شمشیربازان جوان روزی بالغ می شوند و هرگاه خطایی از آنها سر زند، قانون باید در حق آنها اجرا شود. رعایت ادب هنگام باخت یکی از سخت ترین مسائلی است که حتی بسیاری از بزرگسالان نیز نمی توانند آن را انجام دهند. شمشیربازی یک ورزش رقابتی بسیار سنگینی است که در آن کودکان به شدت احساساتی می شوند. و هنگامی که عقربه ی این احساسات بالا می رود، حتی بهترین های ما نیز موقع باخت دست و پای مان را گم کرده و حتی گریه کرده ایم. با گذشت زمان، و هنگامی که بچه های ما به رده ی نوجوانان صعود کردند، من معتقدم که آنها باید بتوانند این احساسات را بر روی پیست مدیریت کنند. اما برای کودکانی که در رده ی زیر ۱۰ سال رقابت می کنند و بسیاری از بازیکنان دیگر که تنها ۷ یا ۸ سال سن دارند، من فکر می کنم بجای مجازات آنها، منطقی ترین راه این است که آن خطا را با آرامش برای آنها توضیح دهیم و به آنها کمک کنیم تا به راحتی قوانین را بیاموزند. هنگامی که داور با کودکی برخورد می کند که مقررات را نقض کرده است، شاید بهتر باشد که با او صحبت جدی بکند، مربی او را فرا بخواند، به او تذکر بدهد، و درباره ی واکنش مناسب با او صحبت کند، و در صورت تکرار مجدد خطا او را جریمه کند.

بنابراین به همه ی پدر و مادرهایی که در حال خواندن این مطلب هستند، توصیه می کنم که **فرزندشان را به بهترین وجهی که می توانند برای مسابقه آماده کنند.** از سوی دیگر، خود را نیز به گونه ای آماده کنند تا هر هرگاه که در موقعیت های سخت و بحرانی قرار گرفتند، بدانند که چه کاری باید انجام دهند. و به همه ی داورانی که آماده ی ارائه ی کارت به شمشیربازهای خردسال هستند، می گویم که، لطفا کمی قبل از دادن هر گونه کارتی، به عنوان یک انسان فکر کنید که آیا دادن کارت واقعا بهترین راه برای کمک به یادگیری و رشد او به عنوان یک شمشیرباز است.

Igor Chirashnya,
Academy of Fencing Masters Blog